

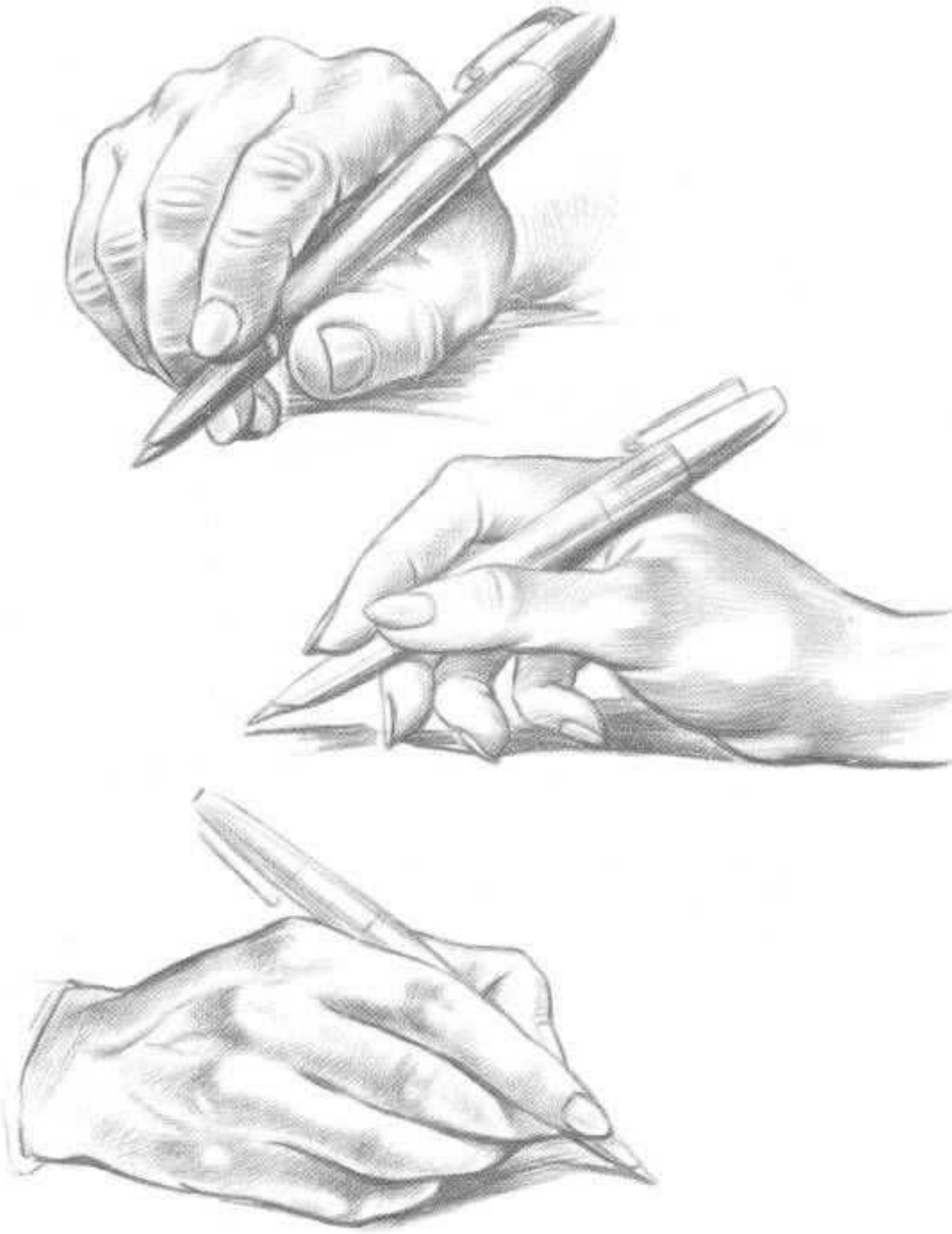
Haziran 2023 sayı:9

KATRE

Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

Yazar olmak istiyorsanız yazın!

İÇİNDEKİLER

4 Editör'ün Kaleminden

REMZİYE RENGİM KAHRAMAN

5 Okul Marşımız

LİYYA BEYZA TOPALBEKİROĞLU

**6 Özledim... Sen Ne Demek
Olduğunu Bilirsin! / Deneme**

ŞULE DAL

10 Son Günlerde / Şiir

GÜLER KEŞKÜŞ

11 Bağlılık / Deneme

SİNEM ALTINTAŞ

12 Çimen Kokusu / Şiir

GÜLER KEŞKÜŞ

13 Yanıldınız / Hikaye

AYŞE İREM TÜRKMEN

14 Yavaşlık / Deneme

FATMA ZEHRA ÇOKÇEVİK

15 Vuslat / Şiir

ESMANUR ÇETİNKAYA

16 Yalnızlığın Sessizliği / Deneme

RAVZANUR AKKULAK

17 Mahşer Yeri / Şiir

İKBAL SARIGÖZ

18 Bir Damla Su / Deneme

AYŞE İREM TÜRKMEN

19 Sanat ve Bilim Üzerine / Deneme

CEYDA NAZ BADEMCİ

20 Mahfuz / Şiir

ÖMER KAAAN YILMAZ

**21 Sadece Dahil Olanlar
Bağ Kurar / Hikaye**

GÜLER KEŞKÜŞ

**24 Bu sefer keşke Değil
İyi ki / Deneme**

CEREN BOZGEYİK

25 Cep Saati / Şiir

GÜLER KEŞKÜŞ

26 En güzel Bağımlılık / Deneme

HAYRETTİN YILDIRIM

Antalya AIHL Adına Sahibi
Osman MUSARA

Genel Yayın Yönetmeni
Remziye Rengim KAHRAMAN

Yayın Danışma Kurulu
Mehmet Akif DUMAN
İbrahim ABA

Yayın Kurulu Başkanı
Ayşe İrem Türkmen

Yayın Kurulu
Katre Edebiyat Dergisi Kulübü

Grafik Tasarım
İbrahim Keklik
(ikeklik300@gmail.com)
(ik4554976@gmail.com)

İletişim
Kızılarık Mahallesi 2773 Sokak
No:36 Muratpasa/ANTALYA

www.antalyaaihl.meb.k12.tr
Telefon: 0242 325 1250
Faks: 0242 326 3103

Editör'ün Kaleminden

Merhaba Sevgili Okuyucularımız,

Katre dergisi olarak 9. sayımızla karşınızdayız.

Dergimiz “Okyanuslara KATRE olmaya geldik.” diyen; farklı alanlara ilgileri, merakları, yetenekleri olan; bir şeyler söyleme arzusu taşıyan öğrencilerimiz vesilesiyle ortaya çıktı. Öğrencilerimiz bu sayımızda başta tema olarak belirlediğimiz “bağ+” kavramı olmak üzere diledikleri konularda şiir, öykü, deneme gibi türlerle dergimize yön verdiler. Katkıda bulunan herkesin emeğine, yüreğine sağlık...

Adettendir, sürçü lisan ettikse affola.

Keyifli okumalar dileriz.

Remziye Rengim KAHRAMAN

ANTALYA ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

OKUL MARŞIMIZ

“ÖNCÜYÜZ BİZ”

Liyya Beyza Topalbekiroğlu

Kandıramaz bizi bu cehalet çağı
Boyun eğdirmez bize Hak'tan başkası
Korumaktır görevimiz al bayrağı
53'ten beri taşıyoruz sancağı

Bilgide öncüyüz, ahlakta öncüyüz biz
Antalya Anadolu İmam Hatip genciyiz biz

İlmin yoluna dizilen taşlarda adımız
Yetmiş yılın her gününde ışıldarız
İmam hatipli olmak iftiharımız
Ukbâya adanmış tunçtan imanımız

Bilgide öncüyüz, ahlakta öncüyüz biz
Antalya Anadolu İmam Hatip genciyiz biz

ÖZLEDİM... SEN NE DEMEK OLDUĞUNU BİLİRSİN!|Şule Dal

Söylemekten asla bıkmayacağım kelimeler dönüyor zihnimde yine. Hiçbir kelimenin taşımaya güç yetiremeyeceği anlamların etrafında dolaşıp duruyorlar. Güç yetirememekten maksadım ifade etmekte yetersiz kalacağı. Bu ifade de yetersiz aslında; anlatılmak istenenin bütününe kuşatacak kadar geniş ama yanlış anlaşılmasını önleyecek kadar belirgin sınırları olmalı aradığım kelimelerin. Bazıları bu minval üzere dururken bazen yenilerini üretme ihtiyacı duyuyor insan. Ne kadar ilginç; düşünülmeyen hiçbir şey kalmamışken ve de konuşulmayan, aktarım için uygun araç bulmakta hâlâ sıkıntı çekebiliyoruz. Evet, olmayışından değil, bir kısmı bilmeyişimizden kaynaklı bir kısmı dada çağrışımları ile alakalı. Çağrıştırdıkları dolayısıyla ifade etmekten imtina ettiğimiz ama tam yerine denk gelen kelimeler var. Halbuki çağrışımlar kelimenin taşıdığı anlamdan değil taşındığı yerin tanıdığı anlamlardan kaynaklı. Bu sebeple ifadelerimiz biraz da muhatabımıza göre şekilleniyor. Tam burada, konunun bu noktasında 'Bağlam' kelimesini seslendirmeliyim diye düşünüyorum. Bağlam. Halk arasında; türleri özdeş ya da birbirine yakın olan nesnelerin bir araya getirilip bağlanmış biçimi. Felsefe terimi olarak; bir düşüncenin kendinden önceki ve sonraki düşünceye uygunluğu, o düşüncelere bağlı olarak beliren anlamı, onlar arasında çelişmeye yer vermeyen bağlantı. Bu tanımlar bize bir zemin hazırlıyor lakin benim meseleye giriş yaptığım bağlamım farklı. Ben kelimelerin kullanıldıkları cümle içinde kullanan/mütekelim ve kullanılan/muhatap arasındaki ilişki/dialogdan bahsediyorum. Ortak zemin üzerinde durup aynı noktaya aynı yönden bakmak bu kelimenin seçilmesine denk gelen anlam. İletişimin en temel ve gerekli unsuru kelimeler. Bağlamı ortak olan kelimeler insanlar arasında bağlaç vazifesi görürken, bağ kurmak kaygısı gütmeyenler veya bağlarını gevşetmek isteyenler veya tamamen bağımsız olmak isteyenler için ayrıç vazifesi görüyor. Hal böyleyken kafamın içinde dönmüş duranları söyleyebilmem için bağ kurabildiğim bir muhataba, beraber oluşturduğumuz bir bağlama, bağdaşabileceğimiz kavramlara, kavramlar etrafında bağdaş kurup oturmaya, bağımsız ama savruk lmayan düşünme biçimine, bağlantı kanallarının açık olmasına ve hepsinden önemlisi ana mevzuya bağlı kalarak konuşmaya gereksinim duyuyorum. Kurduğum cümleler zihnimde doyuruncaya ve muhatabımın anlayışını zorlamayacağına kanaat getirinceye kadar oldu diyemiyorum. Konuşma bir ihtiyaçtır. Anlama, anlatma, anlaşma da öyle. Bu ihtiyacı karşılamak için ilişki kurarız ötekiyle. Ruhumuz arayış içindedir. Bağlantıya geçebileceği tanıdık bir ruh arar. Bazılarıyla o bağ ilk anda kurulur. Aşına gelir. Elest bezminden tanıdık. Bir anda bağlanır ne olduğunu bile anlamadan. Bazıları ile biraz emek bazıları ile biraz zaman ister. Zaman da bir bağdır. Çoğu şeyde olduğu gibi ikili ilişkilerde de zaman etken bir rol alır. Zamanla bağlılığımız artar veya bağlar kopar. Bağlantıda kalmak ise zamana yardımcı bir etkidir. İlk anda kurulan bağ süreç içerisinde kuvvetlenir. Anladıkça, anlattıkça ve anlaştıkça bağlar sıkılaştır. Anlaşma ile örülen dostluk gömleği geçirilir sırta. Dostluk çok sıkı bir bağdır. Dostun bağıyla bağlananlar kolay kolay ayrılmazlar ve savrulmazlar. Öyle bir bağlar ki sen kendini kaybettiğinde bile tutar çeker, kendine getirir. Seni sana getiren ses olur dostun sesi. İkramların ve muhabbetin kaynağı dostun elidir. Gördüklerinde görüşüklerinde muhabbet aksın geçsin diye parmaklarından, musafaha ile bağlanır, kenetlenir birbirine ilk önce eller. Bağlılığın aşk halini hatırdan çıkarmamak ve de muhabbeti tam etmek için salavat kondurulur dillere. Sohbet meclisinin kapısında dilin bağı çözülür salavatla. Aşkın sarayında ağırlar birbirini gönüller, ikramlar hak katındandır. Nimete şükür verene hamd ile açılır söz meclisleri. Gökten indirilen sofralar

kurulur, dosttan bağışlananlar sunulur billur kadehlerle. En güzel rızıktır muhabbette buluşan iki kalp. 'Herkesi rızıklandırandan' geldiğini bilir ikisi de. Huzur siner sinelere. Bereketle geçirilen vakitlerde muhabbet artar, sevgi bağı kuvvet kazanır. Ziyan edilmemiş zamanların ardından Asr kondurularak bağlanır sözün sonu. İman bağıdır. Sözlükte karşılığı kördüğümüdür. Dost ise kördüğümü daha da körleyendir. Hakkı ve sabrı tavsiye edendir. Kuvvet veren mukim kılandır. Dostun dosta muhabbeti geride kalan ve geriye çekene karşı mukavemetir. Bu özgürlüğü tercih eden kişi, bastığı zeminle ilişkisini, geçtiği zamanla münasebetini, temas ettiği eşya ile muamelesini ve insanla dialoğunu bütünleyecek ve ibadet şuuruna yükseltebilecektir. Ve parçaları bütünleyerek istikametine doğru ilerlerken çelişkiye düşmeyecektir. Kendine kurduğu bağlam varoluş bağlamına uyum sağladığında iç huzuru yakalayacak, 'dünyada ve ahirette iyi'ye olan yatkınlığı ve yakınlığı artacaktır. İyiye yatkınlık olmadan o çok istediğimiz yakınlık sağlanamayacaktır maalesef. İradesini iyi lehinde kullanan iyi lehinde kullanan kişi iyiye ulaşabilecektir. İrade özgürlüktür, özgürlük arttıkça sorumluluk da artar. Sorumluluk bağlayıcıdır. Yaptıklarının ve yapacaklarının mesuliyetini kabullenmek, neticelerini göze almak ve buna göre tercihte bulunmak yetişkin tavrıdır. Başına gelenlere mızızlanmak yerine tutunduğu ip'ten kuvvet alarak ve dostlarına dayanarak ilerleyecek, her hâli iyilik üzere olacaktır. İyi olmak halinin iyi(!) bir çocukluk, gençlik ve hayata bağlı olmadığı hakikatini yakalayacaktır. Felâh ile salâh arasındaki bağı anlamak yaşamına derinlik katacaktır. Bu derinlik ilişkilerine yansıtacak, dilinde ve davranışlarında kendini gösterecektir. Yüzeysel ve sığ olandan uzak kalmak artık onun için kaçınılmaz olurken, yakaladığı uzamsal bağlamda kurulan her bir cümlelin işaret ettiği mana da aynı derinlikte olacaktır. Her cümlelin yansıması ise muhataba bağlı olarak değişecektir. Kul olmak en yüce özgürlüktür. Bu özgürlüğü tercih eden kişi, bastığı zeminle ilişkisini, geçtiği zamanla münasebetini, temas ettiği eşya ile muamelesini ve insanla dialoğunu bütünleyecek ve ibadet şuuruna yükseltebilecektir. Ve parçaları bütünleyebilgide öncü, ahlakta öncü...erek istikametine doğru ilerlerken çelişkiye düşmeyecektir. Kendine kurduğu bağlam varoluş bağlamına uyum sağladığında iç huzuru yakalayacak, 'dünyada ve ahirette iyi'ye olan yatkınlığı ve yakınlığı artacaktır. İyiye yatkınlık olmadan o çok istediğimiz yakınlık sağlanamayacaktır maalesef. İradesini iyi lehinde kullanan kişi iyiye ulaşabilecektir. İrade özgürlüktür, özgürlük arttıkça sorumluluk da artar. Sorumluluk bağlayıcıdır. Yaptıklarının ve yapacaklarının mesuliyetini kabullenmek, neticelerini göze almak ve buna göre tercihte bulunmak yetişkin tavrıdır. Başına gelenlere mızızlanmak yerine tutunduğu ip'ten kuvvet alarak ve dostlarına dayanarak ilerleyecek, her hâli iyilik üzere olacaktır. İyi olmak halinin iyi(!) bir çocukluk, gençlik ve hayata bağlı olmadığı hakikatini yakalayacaktır. Felâh ile salâh arasındaki bağı anlamak yaşamına derinlik katacaktır. Bu derinlik ilişkilerine yansıtacak, dilinde ve davranışlarında kendini gösterecektir. Yüzeysel ve sığ olandan uzak kalmak artık onun için kaçınılmaz olurken, yakaladığı uzamsal bağlamda kurulan her bir cümlelin işaret ettiği mana da aynı derinlikte olacaktır. Her cümlelin yansıması ise muhataba bağlı olarak değişecektir. anlaşılmaya başladı en azından. Aile bağlarını sağlam kuramayanların tehlikeye gözü bağlı daldığını, doğru yanlış ayırt etme ihtiyacı duymadıklarını görüyoruz. Akıl bir bağ olarak tekrar geliyor önümüze bu noktada. Zira Arapça kökeni 'ikal' (develeri zabetmek için ayaklarına bağlanan bağ) ile aynı. "Develer niçin bağlanır? Kaçıp gitmesinler diye". Çocuklar develerden daha mı kıymetsiz ki yanlış yerlere kaçıp gitmelerini engelleyecek bir iple bağlayamıyoruz. İp nereden mi çıktı? "İngilizce ve Fransızcadaki 'akıl' anlamına gelen 'reason/raison' kelimesi 'sebe'

anlamına da sahiptir. Çünkü sebep, olaylar arasında akılla keşfedilen bağıdır. 'Bağ' demem boşuna değil, zira 'sebep' kelimesinin Arapça kök anlamı 'ip'tir. Çünkü bir olayı bir anlama bağlayan iptir. Bağlayan ise akıldır. Akıl sürekli bağ kurmaya, boşlukları doldurmaya çalışır." diyor Savaş Barkçin hoca. Öyleyse akıllıca ve aşk ihmal edilmeden örülmüş bağlarla çocuklar yuvaya bağlanmalıdır. Yuva şuuruna bağlanmadan başları bağlanan gençlerin ömürlerinin baharında bağbozumuna uğradıkları da can yakıcı bir gerçektir. Buzağları bağlardı babam, 'bağlanmazlarsa ne yapacaklarını bilmiyorlar' derdi. 'Haddlerini aşıyorlar, çok süt emip hastalanıyorlar.' Bağlayarak korurdu onları. Bağlarını çok sıkı tutmazdı ama. Hareket kaabiliyeti kazanmalarını sağlayacak kadar gevşek, tehlikeye düşmeyecek kadar sıkı, ince bir ayarı vardı. Bir bağın olması iyi bir şey demek ki, güvenli bir alan ve emniyet sağlıyor. Adına 'aidiyet' denilen bağın nasıl bir yere sahip olduğunu ve kişiye neler yaptırabileceğinin açıklamasını işin ehli psikologlara bırakalım. Sadece bireyin kendini mensubu hissettiği bir ailesi olmalı' cümlesini aile bağları bağlamında not düşüp, 'Müminler birbirlerinin dostudur ve ancak müminler kardeştir'i aklımızın mihenk taşı kılarak dikkatimizi buraya bağlayalım. Kocaman bir ailenin mensubu olduğumuzu hatırımızda tutarak ilerleyelim. Bağlılık iyidir, bağımlı hale gelmedikçe. Bak şimdi de bağımlılık kelimesini çağırды zihnim. 'Zararlı bağımlılıklar' diye bir kavram var zararsız varmış gibi. Bağlılık iyi de bağımlılığın her türlü sağlıksız. Bağlılık şuurla gerçekleşen bir tercih iken bağımlılık bilincin olmayışından veya kullanılmayışından ortaya çıkan daha sonra da bilinci tamamen esir alan bir zaafiyettir. Bağımlılık gelince ne akıl kalır ne aşk. Tozu dumana katar da ömrün sonuna varmadan bağlar ömrü. Mukavemet 'kıyam' kökünden gelir. Karşı çıkmak başkaldırmak demektir. Kuvvet ister. Kuvvetin kaynağı aşktır. Aslı kaynaktan doğan ve her doğuşa sebep olandır. Her işin başında adını anmak, geçilen zamana ismini nakşetmek, zamanı zemini eylemi aşk ile bağlamaktır. 'İki kapı'nın arasında geçilen zamanı aşk ile yürümektir. Yürüyüşler sırasında en kıymetli zamanlar ilk kaynağın karşısında teslimiyetle el bağlayıp divan durulan, kıyam edilen vakitlerdir. 'Rükû olmasa dünyada eğilmeyecek başı' eğmek, başını yere kadar indirmek ancak kuvvetli bir bağ ile gerçekleşir. Aşk, yaratılmış en kuvvetli bağıdır. Bağladığın aklın başından alır. Aklın yerine geçer. Artık bakış aşk ile, duyuş aşk iledir. Aşk nefes olup alınınca girdiği bünyedeki her bir zerreye taşınır, gezdiği her zerreyi her noktayı arındırır, verirken en saf haliyle çıkar geriye. 'Hakkın evi'ne uğramıştır zira. Gönül hakka bağlı durdukça velî kılar sahibini. Velî'nin kelime karşılığı dost'tur. Dost; teklifsiz yakınlık kurar. O yakınlığın sarhoşluğunu, o sarhoşluğun lezzetini verecek başka hiç bir şey yoktur. 'Aşkın sarhoşluğu asma bağı yaratılmadan öncesindedir' zira. 'En güzel dost'a ermenin yolu akıl bağı yerine aşk bağı ile bağlanmaktan geçer. Dost dosta velinimettir bu yüzden. Ötelerden gelen ötelere götürendir. Akıl sebeplere bağlanırken aşk ötesini görür. Bundan sebep akıl her zaman makbul bir şey değildir. Gönle ayakbağı olursa düşürür, yarı yolda kalmasına sebep olur. Akıl ile bağlanacak yer ayrı aşk ile bağlanacak yer ayrıdır. Dostluk bağı aşk ile dünya bağı akıl ile kurulmalıdır. Ne kadar alacağını ne kadar vereceğini nerde duracağını nasıl yapacağını akıl hesap etmeli, aşk karar vermelidir. Hesapları uyuşmayabilir her zaman. Hangisini tercih edeceği ise kişiyi bağlar. Yaptığı seçim kimliği olacaktır. Kimliği kişiliğini, kişiliği davranışlarını şekillendirecek. Gönlü, zikri, fikri bir olanın dışına yansıttığı da yine bir olacaktır. Bir olamayan, bir de kalamayan kırılacak incinecek incitecektir. Kendi dünyasını kırıp döktüğü gibi karşısına çıkan, temas eden ne varsa yaralayacaktır. Yanlış hesap yapacak ya çok alacak yahut çok verecektir. Kıvam tutmayacak, tutturamayacaktır. Kurduğu ilişkiler de sağlıklı olmayacaktır. Bağ zedelenmesine kaslar gibidir bazı ilişkiler. Ya kullanmaktan yıpranmıştır kaslar veya yanlış kullanmaktan. Çarpma etkisi de olabilir kimi zaman. Renk değiştirir doku, sancır, şişer, acı verir. Bir süre beklemeye almak gerekir, dinlendirmek. Üstüne gidilip yıpratıldığında kalıcı bağdokusu hasar kopması yaşanır. Ta-

miri için ameliyat gerekir. Gönülden kopan bağı onarmak için ameliyat masası nasıl kulsun? Damdan düşene çare bulunmuş ta gönülden düşene bulunmazmış. O gözdü ama olsun; göze giren gönle girmiştir gözden düşen gönülden düşmüştür. Gözün gördüğü gönülden iz bırakır. Ha göz ha gönül, aynı ikisi o yüzden. Göz ne ile uzun süre meşgul olursa gönül ve zihinde onun peşine takılır. Zamanla bağlanır kalır. Düğüm olduğu, kördüğümüne döndüğü bile olur. Gözün güzeli/güzel görmesi bu sebeple önemlidir. Bakmayı da bilmek gerekir. Neye baktığın nasıl baktığın neden baktığın görüşünü etkiler. Bakışına bağlı olarak değişen görüş, baktığın şey hakkında görüşünü/düşünceni etkiler. 'Yerlere göklere bakıp yaratılış üstüne fikretmenin' hikmeti burda gizlidir. Gözlerini haramdan çevirsinler' emri de hikmetini buraya serer, gözü haramdan çevirmek bakışı bağlamaktır. Bakışını bağlayamayanın iradesi bağlanırsa hali yaman olur. Baktığımız yer durduğumuz yerdir. Duruşu sağlam olanın bakışı da sağlam olur. Durduğum yer dünya üzerinde bir noktadır nihayetinde. O noktanın zemininin ne ile dokunduğu ise dünya ile olan bağima göre şekillenir. Bu bağ "Allah'ın ipi" ile örüldüyse dünyaya olan bağlılığım yolcunun yola bağlılığı kadar olur. Azık çıkınımı yolu tamamlamama yetecek kadar doldurup ağzını sıkıca bağlamam kâfi gelir. Allah'ın ipi ile bağlanmadıysam, değirmen dönsün diye sırtına bağlanan sopanın ucundaki ota yetişmek için ha bire dolanan eşek gibi su taşır dururum dünyanın çarkına. 'Dünya bir değirmendir' nihayetinde. Ne gelirse öğütür atar. Öğütülmekten kurtulmanın yolu dünyaya değil ötesine bağlanmaktır. Hem aşk ile bağlanmaktır. Her bağdan âzad edecek özgür kılacak tek bağ aşkın bağıdır. O ise ancak Allah'ın ipiyle örülür ve imanla düğümlenir. Bağlarından sıyrılmış birey, bağımsızlığını ilan edebilir. Kul olmak en yüce özgürlüktür. Buzağların bağlanmasından bahsederken 'boyun bağı' da geldi aklıma, nerden geldiyse! Eğitilmişliğin sembolü sayılmış boyun bağı. Acaba gerçekten öyle mi? Boyun bağından vazgeçmeyenler sınırlarını öğrenmiş, itaatkar ve uysal hale gelmiş olanlar mı? Yahut en azılı suçluyu bile terbiye eden 'iyi hâl' imlecisi mi bu boyun bağı! Eğitimi itaatkar olmayı öğrenmek, eğitmek itaatkar kılmak mı sayılmalı ki uzun süren eğitim tezgahından geçmiş meslek sahiplerine en çok boyun bağı yakıştırılır ve 'iyi hâl' üzere olanlarla ortak bağlanır. Tüm bağlardan kurtularak bağımsız olmanın anahtarı ilim iken meslek sahiplerine en çok boyun bağı yakıştırılır ve 'iyi hâl' üzere olanlarla ortak bağlanır. Tüm bağlardan kurtularak bağımsız olmanın anahtarı ilim iken, bağımsızlığın işaret taşı olan boyun bağı nasıl eğitilmişliğin sembolü sayılır? Aile bağı kuramadıkları için yanlış yollara savrulanların 'iyi hâl'lerini sergilemek için boyun bağı takmaları ise ironiktir. O bağ boyunları bağlar gözleri bağlayamaz zira. Bağlardan uzaklaşmayalım. Dilimizi bağlayalım ki konu dağılmasın. Ana mevzuya adım adım geri dönelim; boyun bağı belli bir bağlılığı temsil ediyor, ne olduğuna girmeyeceğim, anne çocuk olsun veya olmasın bireylerin başka insanlarla bağ geliştirmeleri ruh sağlığı açısından önemli. Bağlantıya geçebileceğimiz insanlarla iletişim kurmak, gönül bağı geliştirmek içinse ortak bir zemin oluşturmak gerekli. 'Bağ bahçe sahibi olmak'tan tutun, 'bağımsızlık mücadelesi'ne kadar istediğiniz zemini bağlam olarak ele alabilirsiniz. Yeter ki ortak bağ geliştirme gayreti olsun. Gönül bağı geliştirdiğiniz insanlarla iletişim kurmak için bırakın yeni sözcükler üretmeyi cümle kurmayı susarak bile anlatırsınız düşüncelerinizi. Çok konuşma anlaşılmamak endişesindedir. Anlaşılmama endişesi de yabancılik hissinden. Gönülden bağla(n)dığınız ise size yabancı değildir artık. Gönül köprüleri sağlam kurulmalıdır. Köprü de iki yakayı birbirine bağlayan bağıdır nihayetinde. Bu bağların tuğlaları sağlam yerleştirildiğinde insana mukavemet kazandırır. Bunları yazmak için almamıştım kağıdı kalemi. Konunun buraya bağlanmasında da vardır bir hayır. Takdir-i ilahiye bağlıyız nihayetinde. Sözü bağlasam iyi olur artık. Söylemekten asla bıkmayacağım kelimeler dolanıyor yine zihnimde: özledim...Sen ne demek olduğunu bilirsin...Bağlantıda kalalım...

SON GÜNLERDE | GÜLER KEŞKÜŞ

Bir mevsim yaşıyorum
Ayazla biten yorgun yağmurları
Yakamozunda buğulu sıcaklığı
Baharsız dökülen eski yaprakları
Ben mevsimin sabahını özliyorum

Bir eşikte duruyorum
Tanınmaz halde bir yansıma önümde
Arkam kırmızı yumaklarla dolu
Nakış nakış işlenmiş zihnimdeki korku
Kollarım gergef kalemim iğne

Bir yolda yürüyorum
Kararmış taşlar var yolun başında
Mavi ladin kucaklamış sokakları
Bir kurtuluş mu bilmem ama
Ben yolun sonunu gözlüyorum

Bir masal dinliyorum
Yapayalnız kurtu öldüren kuzularla
Aynı sonda kahraman olmayı umduğum
Düşlerimin içinde uyukluyorum
Hasedin uykusundan bile hafifken uykum

Bir köşede ağlıyorum
Hiç bağırmadığım kadar sessiz ve
Ne kadar cahilsem o kadar bilgece
taşlar tutuşunca turuncunun aleviyle
Teselli aranmazmış denizde

BAĞLILIK

Sinem Altıntaş

Nelere bağlıyız? Kime bağlıyız? Nasıl ya da neden bağlıyız? Ardı ardına gelen, birbirini kovalayan cevapsız milyonlarca soru. Eğer bir şeye bağlıysak bunun sebebi onu sevmek mi? Bu bir koku olabilir, bir gülüş ya da bir kişi.... Peki neden? Dedim ya milyonlarca soru, milyonlarca cevap. Bana göre bu sorunun iki farklı cevabı olabilir; biri onu gerçekten sevmek biri de tamamen alışkanlık.

Sürekli aynı kafeye gitmek alışkanlık, o kafede sürekli aynı kahveyi içmek sevmek. Aynı kahveyi başka kafelerde içmek neden bizi zorlar? Daha kötüsüyle ya da daha güzeliyle karşılaşacağımız için mi? Alışkanlıklarımızdan vazgeçmek kolay değil elbette. Onlara bağlıyız çünkü. Belki de onlar sayesinde yaşıyor onlar sayesinde kendimizi tanıyoruz belki de onlar için bu kadar dik ve güçlü durabiliyoruz. Ama ben bu bağlılığı alışkanlıklarda değil de gerçekten sevmekten yana olmasın taraftarıyım. Çünkü gün gelecek ve o bağlılık adı altında olan alışkanlığımız yok olacak. Kahve üzerinden örnek vermiştim. Hani o sürekli gittiğimiz kafe var ya o artık iyi yapmasa o kahveyi artık oradan içmeye devam eder miydik? Hiç sanmıyorum. Başka bir kafede yine aynı kahveyi arardık. Bize verdiği o hazzı arardık. Çünkü biz o haza bağlıyız. Peki ya bir gün o kahveden zehirlensek içmeye devam eder miydik? Şahsen ben ederdim. Biraz ara verirdim ama sonrasında yine içerdim. Çünkü hayatımda bir kere olan bir şey, sırf bunun için ben bir daha asla kahve içmem demem ki. Yine sadece kafeyi yani bağlı olduğumuzu düşündüğümüz ama aslında alışkanlıkların dışına çıkıp yenilik yaptığımız bir vazgeçiş. sarılmanın, içini zorlanmadan döktüğün ve çözülmesi imkansız olan o sert ve sıkı bağlar. Araya kilometrelerin ve zamanların girmesine rağmen asla çözülmeyen o bağları

Ama gerçekten sevmek ona gerçek anlamda bağlanmak, ondan vazgeçmek bu kadar kolay değil. Hiçbir zaman da olmadı. Yeter ki ikisi arasındaki farkın farkında olalım. Bağlı olduğumuz şey veya kişi, onların verdiği huzur ve sevgisi, bizleri onlara bağlayan bir düğüm. Şimdi sorabilirsiniz “bazen sevdiğimizden uzaklaşabiliyor, birbirimizi kırıyor ya da unutuyoruz” diyebilirsiniz. Ama bu onlardan, onların sevgisinden vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor ki. Böyle olsaydı zaten onlara gerçekten bağlı olmazdık. Şimdi de şöyle düşünelim. Bir ayakkabı bağcığı... Onlar bazen koşarken bazen hiç beklemediğimiz anlarda çözülüyor. Eğer onları bağlamazsak o bağcıklar ayağımıza dolanır, basarak düşeriz. Fakat onları bağlarsak hatta daha da sıkarak bağlarsak çok zor çözülür. Ya da bir ip düşünelim. O ip koptukça o kopan yerden tekrar bağlarız. Bazen bir bağlamak yetmez ve tekrardan bağlarız ve tekrar... ta ki bir daha kopmayıp kördüğüm olasıya kadar. İşte o zaman çok zordur o kör bağı çözmek. Gerçekten sevdiğimiz daha doğrusu gerçekten bağlı olduğumuz şeylerle bir tutan, bizi birbirimizden ayırmayan o bağ. Gerçek bağlılık. Bizi biz yapan, yaşamımızı sağlayan ve kolaylaştıran, asıl kendimizi bulduğumuz o gerçek bağ. O sayesinde belki de biz biriz ve biziz. Bana kalırsa en güzeli gönülden bağlanmak. Ağızın değil gözlerin konuştuğu, kelimelerin değil bakışların anlaşıldığı türden bağlanmak. Sırtını güvenle yasladığın, gönlünü kolayca açtığın, tonlarca öğüt verici sözler değil de bir sıcak gülümsemenin,

ÇİMEN KOKUSU | GÜLER KEŞKÜŞ

Özlemek vardır
Göğsünde saklanan sonbahar
hüzünle dökülürken
Henüz yaprakları toprağa düşmeyen
çınar gibi
Özünü özlemek

Sevmek vardır
Saf gönül üzünlüğün
eski bir şiire dönüşür
Yamacında oyuncak vagonların
kaybolan lokomotifini bulmuş gibi
Çocukça sevmek

Ağlamak vardır
Söylenmemişlerle dolu bulutların
gözyaşları boşalır
Yabancı ve yalancı yansımanı
temizleyen yağmur gibi
Sessizce ağlamak

Beklemek vardır
Kavuşmayı arzuladığın mısralar
can katar yorgun kalemine
Gözlerinde
uykusuzluğun uyanması gibi bir dizayle
Baharı beklemek

Sabahın susuzluğunda
pencereden girmesi gibi şafağın
İşte öyle,
Şiire hasret.

YANILDINIZ... | Ayşe İrem Türkmen

1) Uzun bir yemek masası... Oturanlar ne kadar da iyi anlaşıyorlar, gülüşmeler eksik değil. Yemeklerini yediler. Zengine benziyorlar, kimse onlara karşı çıkmaz gibi; çok da sevimliler, kimse onlardan nefret edemez gibi. Kadınlar oldukça güzel giyinmişler. Beyaz tayyörlü olanın cazibesi başka. Güzel ve beyaz yüzü, biçimli vücudu ve gecedен siyah saçlarıyla göz alıcı görünüyor. Kırmızı saçlı, mavi gözlü kadın etrafa sinsi sinsi bakıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var. Erkekler de şık, hepsinin yüzünde nazik bir gülümseme var, birisi hariç. Kıvırcık sarı saçları, kömür siyahı gözleriyle gelip geçenleri süzüyor. Hiç kimseye güvenmiyor. Hem de hiç kimseye, karısına bile... Dansa kalktılar. Garson içkilerini tazeledi. Epeyce dans ettikten sonra geri geldiler, susamışlardı. Bir iki yudum içtikten sonra hepsi aynı anda masaya yığıldı. Hepsi ağızlarından köpükler çıkararak öldüler. Burada suçlu garson değildi. Yanıldınız. Suçlu olan şefti. Zehirli olan yemekleriydi...

2) İnsanlardan uzak, sessiz bir sahil.. tatil yapmak için ideal. Deniz tertemiz, suyu buz gibi. Sıcak mı sıcak yaz günlerinde iyi gelir. Otel tanınmış bir yer. Zenginlerin ortak yeri olmuş, sadece bir bölgeye değil tüm dünyayı hitap ediyor... Suda oynayan çocuklar mutlu gözüküyor. Deniz kenarında güneşlenen kadınlar var, suyun derinleştiği yerlere kadar giden erkekler... Çocukların babalarının bakışlarıkin dolu olsa da yüzleri gülüyor. Bir diğer köşede aşırı günün alışılmadıklarından ikram ediyor. Küçük, motorlu bir tekneyle gezintiye çıkmış insanlar o sırada dalışını bitirip yüzeye çıkmakta olanı görmediler. Kafası teknenin motoru tarafından ezildi. Temiz deniz kan doldu. Herkes koşarak kaçtı oradan. Otel unutuldu o olaydan sonra. Bu insanı öldüren suçlular teknedekiler değildi. Yanıldınız. Yine şef suçluydu. Denize girmeden önce adama atıştırmalıklardan ikram etmişti. Bir anda giren kramp sonucu kıpırdayamıyordu. Zenginler hayliyle aptal insanlardı.

3) Bir ziyafet. Bilinmiş bir hayır kurumu tarafından veriliyor. İnsanlar sıradan, çok da zengin sayılmazlar; sadece adı bilindik ailelerdenler. Kadınlar da erkekler de mütevazı elbiseler giyinmişler, mütevazı ama resmi . Etkinlik bahçede yapılıyor. Saat akşam sekiz buçuk. İnsanlar hareketli, yeni gelenler de var ayrılanlar da. Köşede bir kadın hem çok konuşuyor hem bağılıyor. Onun yerine utananlar fazla, takmayanlar da var. Etkinliği düzenleyen adam geldi. Pek de uzun olmayan bir konuşma yaptı. Herkes tarafından sevilen yaşlı bir adam. Yaşlılığın verdiği bazı rahatsızlıkları var. İlaçlarını alması gerekiyor. Yanındakiler koşuşturuyor. İlaçlar ona özel. İyi bir adam. Hayır yapmayı seviyor. Çok konuşan kadınla konuşuyorlar. Adam sıkılmışa benziyor. Kurtarın beni bakışları atıyor etrafa. Derken kadın bir anda yere yığılıyor. Herkes panik. En çok da yaşlı adam. Kadın öldü. Adam da yere yığıldı, şoktan öldü. Kadını öldüren kişi şef değildi. Yanıldınız. Kadını öldüren yaşlı adamdı. Gecekten öleceğini tahmin etmemişti. Sadece bayılır sanıyordu.

YAVAŞLIK

Fatma Zehra ÇOKÇEVİK

Hayatımızı zamanın akışına göre ayarlıyoruz. Her yerde, her durumda kendimize uygun kişilerle istediğimiz şekilde. Hemen her şeyi elde etmek istiyoruz. Fakat bu hayatta istediğimiz her şey beklediğimiz gibi gerçekleşmiyor. Hayat bu gerçekliği er ya da geç bize bir şekilde gösteriyor. Bazen de istediğimiz durumların gerçekleşebilmesi için bazı koşulların oluşması gerekebiliyor. Şu anda içinde bulunduğumuz çağ, hız çağı olarak adlandırılabilir. Zira bu çağın insanı olarak her şeyin anında olmasını isteriz. Bütün sistemler de buna göre ayarlanıyor. Şöyle bir hatırlayalım; hızlı bankacılık, hızlı alışveriş, hızlandırılmış eğitim...

Modern çağın bizi yönlendirdiği ve beraberinde hazzın hızlısını vadettiğini düşündüğümüz şeyler çok fazla. Ancak yararları kadar zararları da söz konusu. Hız kavramına haz kavramının da eşlik ettiğini görüyoruz. Ancak bu iki kavram birbirine zır düşüyor. Sözelimi hızlı bir arabanın içerisinde yolculuğun hazzını yakalamaya çalışıyoruz. Ama gözden kaçırdığımız şeyleri bir düşünelim. Geçtiğimiz yolda nasıl insanlar var? Yolun manzarası nasıl? Yolda giderken gördüklerimiz mi fazla, göremediklerimiz mi? Bazen yolun sadece kendisi amaçtır.

Bu durumda yavaşlık kendi başına bir gereklilik oluyor. Çünkü yavaşlayan insan hayatın farkına varır, onun lezzetini yakalayabilir. Yavaşlık kavramına eşlik eden bir kavramdan daha söz etmek istiyorum. “Sabır”

Sabır genel olarak musibetler karşısında sükunetle bekleyiş veya dış sıklamak olarak tanımlanıyor. Fakat bu yargıyı onaylamadan önce bir de şu yönden bakalım. Mesela günlük yaşantımız sürerken durduk yere tadı kötü olan bir ilaç içmek istemeyiz. Ama bir rahatsızlığımız olursa o rahatsızlığa iyi geleceğini bildiğimizden o ilacı kullanırız ve onun acı tadına karşı dirayet gösteririz. Yani sabretmiş oluruz. O zaman sabrı “ hikmeti görmek” olarak da tanımlayabiliriz. Sözelimi sabır tahammül değil, eylemsizlik içerisinde güvenmektir. Kemal Sayar’ın ifadesi ile “sabır edilgenlik veya vazgeçiş değil bekleme sanatıdır.”

Her şeyin bir sırası ve vaktinin olduğunu bilip o zamanı kovalamak değil, hemhal olabilmektir.

Yüreğimin elleri bağlı,
Hasret bağlıyor.
Bakıyorum semaya;
İçimde bağlarca özlem
dağlarca his
ruhumda fırtınalar.
Kalbimin dili yoksa eğer
mücadeleye değer;
öyle derler:

Kalbimde o an
kopunca fırtına,
şimşekler çakınca,
evlerde döşekler,
döşeklerde bebekler
sinince annelerinin bağrına
ama ben
şemsiye elimde sokaklardayım.
Yollarda gözlerim,
her dizede seni özlerim.
Sanarım sen,
her gölgeyi geçen rüzgardasın,
yüreğimi delip geçen gurbetteki.
Tüm bedenime çarpıyor

Yıldız mıydı, o misal
kalbimde parlar
yani aramızdaki bağlar;
ne vedalar ne dağlar kadar...

Esen rüzgar yağın yağmurda,
Sen geldiysen;
Söylesenize bana söylesenize;
Kalplerin el ele tutuştuğu
Ruhların bağlandığı sevgide;
Sırılsıklam bu kalb ne bekler?..

YALNIZLIĞIN SESSİZLİĞİ | Ravzanur Akkulak

Her yer insan kaynıyor.Okullar, caddeler, sokaklar, şehirler...Yaratılış gayemizi unutarak, varlık alemini yokluk alemine tercih ederek -ne yazık ki- bir koşturma içinde dönüp duruyoruz. Gerçi akıntıya kapılan biziz ama dünya etrafımızda dönüyor zannındayız. Çoğu şeyi görmezden geliyor öylece geçip gidiyoruz. Yalnızım ,sessiz. Bu döngüye ayak uydurmak zorunda değilim. Farkına vardığıma göre hayatıma anlam katarak kendime bir yol çizebilirim. Doğru yollar taşlıdır. Bazı şeyleri göze almam gerekebilir .Herkes gibi olmamak mesela. O akıntıya ayak uydurmazsam, hayatımı herkes gibi idame ettirmezsem doğruma tebrik alır , yalnız bırakılırım. Herkes gibi olmak değil niyetim sarf ettiğim çaba da onun için.Düşüncelerim birbirini kovalarken unuttuğum bir şeye rast geliyorum.Nereye gidiyorum bilmiyor, bazen sadece yolu takip ediyorum. Bağlanmadan yalnızca akıp gitmek istiyor gönlüm. Ve aynı zamanda akıp giderken dünyadan, dokunmak istiyor kimsesiz, sessiz ve mahsun kalplere. Sessiz ve görünmeden. Vesselam....

MAHŞER YERİ | İkbal Sarıgöz

Yine bir hüznün sabahı
Ruhlar küsmüş bedenlere
Sokaklar sessiz.
Bulutlar gölgesini düşürmüş
Şehrin her bir yerine

Bir kuş çarptı pencereye
Gözlerinde gam
Sözlerinde şekva.
Bedeninde sarılı koca bir kasvet

Tek bana uğramamış keder
Sayısız yürek ağlar mı aynı anda?
Hemde aynı acıya
Ağlarmış...

Ruhlar dilsiz
İnsanlar habersiz
Hepsi büyük bir ateş içinde
Yandıklarını görebilmeleri için
Karanlığa düşmeleri gerekmiş meğer.

BİR DAMLA SU

Ayşe İrem Türkmen

On binlerce sorunun arasından sıyrılıp geçelim. Günlerimiz sıkıcı ve yorucu olmaya başladı. Düşün düşün ve düşün... Başka hiç yapacak bir şeyimiz yokmuş gibi düşünüyoruz. Bazı olaylara ve kişilere kendi açımızdan göz yummalıyız. İnsanları kendi hallerine bırakma ve onlardan uzaklaşma zamanı. Uzaklaşma, kafa dinleme zamanı. Kafa dinleyip kendimize, özümüze, dönme zamanı... Yoksa mantık dediğimiz şeyden uzaklaştıkça uzaklaşır, bilinçli düşünme yetisini kaybederiz. Hareketlerimizde beynimiz değil kalbimiz etkin olmaya başlar ve biz kaybederiz. Kalbimiz beynimizin yerine geçtiği anda da tüm kayışlar koptu demektir. İnsanlardan, şehirlerden uzaklaşalım. Kısa bir süreliğine zorluklarımızı bir kenara bırakalım. Bir silkelenelim. Bırakın bedenimiz sözümüzü dinlemesin; yere düşsün, toprağa düşsün. Toprakla kaplansın tüm bedenimiz. Küçük ölümü uzun süre yaşayalım. Bilinenden ve olması gerekenden daha uzun... Saatler, günler sürsün... Toprağın içinde yuvarlandığımız bu zaman içerisinde bir yer hayal ettik. Beynimizin sözünü dinletmek için yaptığı bir dünya. İnsan halimizden kurtulduğumuz, serin bir su damlası olduğumuz bir dünya bu. Akıp giden dere boyunca ilerleyen küçük bir su damlasıyız. herkes aynı, herkes benzer, herkes eşit. Düşünceler yok, etraf sessiz... Görmek istediğimiz manzara buydu işte. İnsanlarımızın bu su damlalarına benzemesini umduktan sonra yolumuza devam ediyoruz. Gözlerimiz kapalı, hislerimiz iyi, aşkınız... Üstümüz mavi, kendimiz mavimiz. Mavinin enginliğine alışan gözler insanları görmezden geliyor. En ufak bir özlem duymadan uzaklaşıyoruz oradan. Kurbağalarla dolu bir göleti de geride bıraktıktan sonra gerçekliğe ulaşıyoruz. Gökyüzüne doğru gidiyoruz, kimse göremiyor bizi. Toplanıp toplanıp olduğumuz yere düşüyoruz. Birkaç kez de toprağa değiyoruz. Biz damlalar toprağa aşığızdır. Onu bulduk mu- ki bu çok nadir olur- içinde kalmak isteriz. Bazı zamanlar olur, ona ulaştığımız halde içinde kalamayız. Kaldığımız yerden akmaya devam ederiz. Bu da öyle bir durum işte. Gökten düştükten sonra yeni bir akıntının içindeyiz. Fuzuli'nin su kasidesinde bahsettiği akıntıyla karşılaşıyoruz. Yollarımız ayrılmasın lütfen! Onun ulaşmak istediği yere biz de ulaşalım. Onun toprağıyla yapılan testinin içindeki su biz olalım istiyoruz. Uyanmak boş. İstemeyerek gözlerimizi araladığımızda üzgünüz. Yenilenmişiz ama ayrılmak istemediğimiz bir yerden uyanmışız. Beynimizi dinlemeye hazırız da kalbimiz çok hızlı atıyor, sesinden duyamıyoruz hiçbir şey.

bilgide öncü, ahlakta öncü...

SANAT VE BİLİM ÜZERİNE

Ceyda Naz BADEMCI

Sanat her zaman insan yaşamının içinde olmuştur, tarih öncesi çağlarda bile. Zamanında insanlar yemişleri, yaprakları boya haline getirerek mağaralara resimler çizmişler; kabileleriyle yaşadıkları olayları nesilden nesile aktararak efsaneler oluşturmuşlardır. Her insan için “sanat” kavramı farklı bir şeyi ifade eder ve sanatın sıfır noktasından beri bunun hakkında tartışmalar süregelmiştir. Bazı insanlar için sanatın herhangi bir dalı bir hayat biçimini ifade ediyorken, bazıları için hayatlarının belli bir kısmında yer almış bir uğraş olabilir. Bazı insanlar ise sanatın yeterince gerçekçi olmadığını düşündükleri için ona ilgi duymazlar. Tek gerçeğin bilim ile ulaşılan gerçeklik olduğunu savunurlar. Onlara göre romantizm, kurgular, insanların iç dünyalarında olanlar dikkate değer şeyler değildir. Bilim için yaşarlar çünkü bilimin sanattan ve hatta insandan da önceki dönemleri, dolayısıyla da gerçekleri açıklayabilen bir kavram olduğuna inanırlar. Onlar için mutlak gerçek bilimdir. Canlıların biyolojik yapısı, evrenin matematiği, uzayın sonsuzluğu gibi konular tek gerçeklerdir. Peki bilim ve sanatın bir araya gelemeyeceğine kim karar vermiştir? Beynin kıvrımları, okyanus dalgalarını fotoğraflayan bir fotoğrafçıya ilham olamaz mı mesela? Veya farklı elementlerin birleşmesiyle oluşan maddeler, birbirlerini tamamlayarak melodiler oluşturan notalar gibi değil midir? Ben bunlar üzerine düşündükten sonra bilim ve sanat çatışmasının doğru yorumlanamayan bir kargaşadan doğduğunu düşünüyorum.

MAHFUZ | Ömer Kaan Yılmaz

Türk'ün izi var her karış toprakta
Ötüken, Avrupa, Asya'da
Soysuzlar! Bunda ne var
Türke azdır Bu topraklar
Susmadıkca Allah diyen O dudaklar

Ah şu fedakar Mehmetçikler
Vatan için şehit düşen 15'liler
Gözünde yaş, dilinde dua
Sırtında mermi, Aklında vatanı olan
Anneler

Düşmanın cebinde mazlumun ahı
Şehidimin göğsünde kurşun yarası
Aglar gülmez şehit anası
Türk'tür Türk kahramanın Âlası

SADECE DAHİL OLANLAR BAĞ KURAR

Güler Keşküş

Bu sessizliği seviyorum.

Karanlıkta düşüncelerimi daha iyi duyuyorum. Kabuğumun ön tarafından gelen ışık yetiyor bana. Aslında o deliğe yara demek daha doğru olur: Bir gün her zamanki gibi düşünme uykusundaydım, genelde derin bir uykudur, bu uykuda yalnızlığı ve kendi varlığımı düşünürüm. Gözlerimi hayata açtığım andan itibaren yalnızdım. Yaşamaya dair her şeyi kendi başıma öğrendim. Hayata geleli yıllar geçti diyemem fakat kendimi oldukça büyük hissediyorum. Görmem gereken her şeyi gördüm, hepsi kabuğumun içinden ibaret ve sadece hayatta kalmak için yapmam gereken işleri yapıyorum. Geri kalan vaktimde de en başta bahsettiğim, normal uykumdan farklı olan düşünme uykusundayım. Yine bu uykudayken beni kabuğumun dışında hissettiğim ılık bir

ıslaklık uyandırdı. İlk başta suya düştüğümü sandım fakat damla damla Giderek kuvvetlenmişti damlalar ve canım yanmaya başladı. O zamanlar kabuğum şimdiki kadar sert değildi ve tamamen savunmasızdım. Başka çarem yoktu. Gözlerimi hafifçe aralayarak başımı yavaşça dışarı çıkardım, şimdilerde hala pişmanlık duyuyorum. İçerideki zifiri karanlığa alışan gözlerim aniden dışarıdaki ışık demetiyle karşılaşınca kamaşmaya başladı ve olayın şokuyla hemen başımı geri çektim. O korkuyla aniden ayaklarımı kaldırıp tüm vücudumu kabuğumun içine sığdırdım. Üşümem ve daha önce hiç yaşamadığım bir korku yaşamam yetmezmiş gibi o an o kadar sert bir rüzgâr esti ki, sanki yalnızlığımı ve çaresizliğimi yüzüme vurmaya çalışıyordu. Beni nereye, ne kadar sürükledi bilmiyorum ama en sonunda bir yerden yuvarlanmaya başladım. Bir uçurum ya da uzunca bir kayalık olabilir. Düşmüştüm. Artık ne korkunç damlalar ne de acımasız rüzgârı hissediyordum Sadece karanlık. Dört ayağımı yeniden zemine basabildiğimde kabuğumdaki keskin acıyı hissedebiliyordum. Gözlerimden damlalar akmaya başladı. Bu damlalar kuvvetli değildi, dingindi. Bir sürü delik açılmıştı kabuğumda. İki tanesi diğerlerine göre daha büyüktü. Deliklerden biri başımı kaldırıncaya görebildiğim yerde, diğeriye kendimi az zorlayıp arkama bakmaya çalışsam görebileceğim sırt kısmımdaydı. Bu düşüşümden uzun zaman geçti. Tüm yaralarımın iyileştiğini söyleyebilirim, o iki büyük delik hariç. Varlıklarına alıştım sayılır fakat gece olduğunda ayazın sırtımdaki delikten girdiğini hissetmenin pek güzel olduğu söylenemez. Sonradan öğrendim ki yağmurmuş beni ıslatan. Sonradan fırtınaya çevirmiş. O günden sonra çok yağmur yağdı. Bilmediğim daha çok şey yaşadım. Ama bir daha hiç çıkmadım dışarı. Burada dışarıdaki bilinmezlik, karmaşa ve gürültüden uzağım. En önemlisi de güvendeyim.

Bugün içimde tuhaf bir his var.

Daha önce görmediğim bir şeyi özler, hiç rastlamadığım bir güzelliği yeniden ister gibiyim. Dün gece pek uyuyamadım. Bugün yemek toplama günüm. Yürürken zihnimi toparlayıp bu farklı düşüncelerden uzaklaşabilirim belki. Yiyeceğim bitkiler, yaşadığım toprak arazisinden çok uzakta olmuyor genelde. Mecbur kalmadıkça yerimi değiştirmedim için yiyeceklerimi bulmak için izlediğim yolu bulmakta da zorlanmıyorum. Temkinli bir şekilde yürümeye başladım. Bir süre sonra yemyeşil bitkilerin yetiştiği araziye ayaklarımda hissettim. Sonunda gelmiş olmalıydım. Otları koparıp bir miktarını kabuğuma yerleştirdim. Biraz da yedikten sonra gitmek için enerji toplamak istedim. Gözlerimi kapatıp düşünmeye başladım her zamanki gibi. Kabuğumda geçirdiğim bunca zaman, içimde biriken hüznü bir türlü silemiyordu. İhtiyacım olan her şeye sahiptim aslında. Güvende olmak mutlu olmaya neden yetmiyordu?

Beklediğim sen miydin?

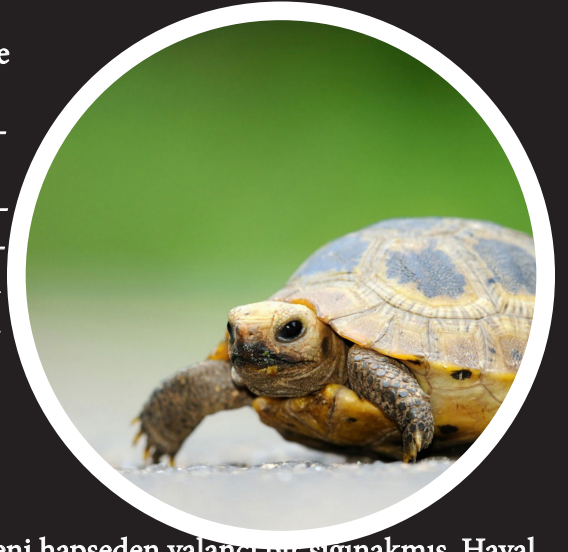

Uyanmama neden olan o sesi hala unutamıyorum. Sakin bir bahar esintisi gibiydi ve gülümsememe neden oldu. Ne dediğini anlamıyordum ama dinledikçe içimdeki merak da artıyordu. Nasıl görüldüğünü bilmek istedim, daha önce hiçbir şeyi bu kadar merak ettiğimi hatırlamıyorum. Beni görmüş müydü acaba? Gerçi dışarıdan bir kayaya benzediğime eminim. Konuşmaya ve gülmeye devam ediyordu ama benden uzaklaşıyordu sanki. Ses uzaklaştıkça tedirginleşmeye başladım. Sese doğru yavaşça adım attım. O uzaklaştıkça adımlarımı hızlandırdım. Giderek kayboluyordu. Biraz daha dinlemek ve anlamaya çalışmak için sahip olduğum her şeyi vermeye hazırdım.

Hayatımda ilk kez yalnız hissetmiyordum. Beni fark etmesini istedim! Gözlerimi sınıksız kapatarak düşünmeden çıkardım başımı kabuğumdan. Bir şey duymayı bekledim ama ses kesilmişti. Neden bırakmıştı konuşmayı? Gözlerimi araladım. Meğer ne kadar uzun zamandır bekliyormuşum bu anı. Güneş sıcak, havaysa kucaklayıcı bir nefes gibi yansiyordu yüzüme. Gözlerimin bu ışığa alışması birkaç saniye sürdü. Dışarımın ne kadar hoş bir kokusu olduğunu fark ettim o an. Etrafımı saran şu kocaman ve rengârenk bitkilerden geliyor olmalıydı. O an içimdeki korku, düşerken yaşadığım korkuyla yarışır dereceydi ama hissettiğim heyecan öylesine fazlaydı ki korkunun pek de bir önemi kalmamıştı. Sonra o büyüleyici sesin kaynağını gördüm. Sırtına kadar uzanmış kıvılcık çalan tüyleri, kocaman siyah gözleri ve küçük sarımsı kanatları vardı. Bana doğru bakıyordu ve bir kaya olmadığımı anlamış olmalı ki ondan susuyordu. Bir süre bakıştıktan sonra arkasını döndü ve uçup gitti. Onu biraz daha duymak için başımı kabuğumdan çıkarmıştım ve o, bunun hiçbir önemi yokmuşçasına gökyüzüne yükselip beni terk etmişti. Kuşun gidişi, yeniden yalnızlığımı hatırlatmıştı bana. Uçuşunu izlerken bakışlarım gökyüzüne çevrildi. Derin mavilikle süslenmiş gök, bu karamsar halime az da olsa iyi gelmişti. Yürümeye karar verdim. Gördüklerim karşısında anlatamayacağım kadar şaşkındım. O gün ismini bile bilmediğim çok yer gezdim ve bana her yer yabancı geliyordu. Şu ana kadar kendimi ait hissettiğim tek yerin kabuğum olması, ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Bu sefer düşmüyorum, atıyorum.

Bunca zaman bu güzelliklerden nasıl uzak kalabilmişim? Kabuğum beni herkesten ve her şeyden soyutlayıp bu şekilde mutlu olduğuma inandırmış. Hayatın ta kendisinden alıkoyuyormuş beni. Hayatım boyunca beni koruduğunu düşündüğüm evim, beni hapseden yalancı bir sığınakmış. Hayal kırıklığım yavaşça öfkeye dönmeye başlamıştı. Hemen o anda kabuğumu terk etmek ve bir daha geri dönmek üzere çok uzaklara gitmek istedim. Atabildiğim en hızlı adımları atarak bildiğim tek uçurumun yanına geldim. Burası yağmurdan kaçarken düştüğüm yerdin. O günkü çaresizliğimi hatırladım; umutsuzca yardım bekleyişimi. Kabuğumda kalıcı izler bırakan yer, tamamen kırılmasını da sağlayabilirdi. Birkaç adım sonrasında beni esir tutan her şeyden kurtulabilecektim. Yavaşça kenarına yaklaştım bu kurtuluş uçurumunun. Gözlerimi kapattım. Tüm gücümü ayaklarıma doğru verip kendimi öne attım ama bu kısa atlayış yetersiz kaldı çünkü kabuğumla beraber vücudumun ağırlığını itemiyordum. Üstüne çıkabileceğim daha yuvarlak bir zemine ihtiyacım vardı. Etrafa bakındım. Kenarda duran yuvarlak kaya dikkatimi çekti. Üstüne çıkıp atlamak çok daha kolay olacaktı. İlk önce ön ayaklarımı sonra da arka ayaklarımı kayanın üstüne taşımayı başardım. Artık sona gelmiştim. Tamamen özgür olacağım hayatımın ilk adımındaydım. Cesaretimi topladım, artık hazırdım. Tam o sırada üstünde durduğum kaya hareket etmeye başladı ve denge mi kaybedip arkaya doğru düştüm.

Bir kaya nasıl hareket edebilirdi ki? Kabuğumun üstündeydim ve ayaklarım havadayken etrafı görmek pek de kolay değildi. “Beni uykumdan uyandırdın.” Ne dediğini anlayabildiğim bir ses! Kimdi bu? Bana dokunduğunu hissettiğim bir şey beni düz çevirmeye uğraşıyordu. Tekrar ayaklarımın üzerinde durabildiğim anda karşımdakinin aslında bir kaya olmadığını; benim gibi kabuğu ve ayakları, bir de koyu yeşil çirkin bir kafası olduğunu gördüm. Bana tıpatıp benziyordu. “Derdin ne senin?” dedi öfkeli bir şekilde. Nutkum tutulmuştu. Daha önce hiçbir şeyin benim gibi görünebileceğini düşünmemiştim. Kanatları olup uçabilen, yerde koloni halinde yemek taşıyan, benim üç katım büyüklüğünde olan, suyun içinde yaşayan, ağaçlara çıkıp kuyruğa sahip olan hatta benim gibi dört ayaklı ama kabuksuz, benden büyük bir sürü canlı görmüştüm ama benim gibi kabuğa mahkûm kimse

yoktu. Küçük kahve gözlerini dikmiş, suratıma bakan bu kabuklu şey benimle aynı görünüyordu. “Sen nesin?” diye sordum. Sonunda konuşabilmişim. Şaşırılmış görünüyordu ama yine de cevap verdi: “Ben bir kaplumbağayım, farkında mısın bilmiyorum ama sen de öylesin.”

Ben bir kaplumbağayım.

Kaçmaya çalıştığım, varlığımın bir parçasıymış. Kimliğimi oluşturan yegâne şeyden neden kurtulmak isteyeyim ki? Beni tehlikelerden koruyan bir kabuğa nasıl düşmanlık edebilirim? Bunca zaman beni her şeyden uzak tutan ve karanlıkta yaşamaya mahkûm kılan kabuğum değil, benmişim meğer.

Kimseye öfkeli değildim artık. Çünkü bu derin tecrübenin bana kazandırdığını, normal bir başlangıç yapseydim elde edemeyeceğimi biliyordum. Artık savunmasızlığımın, güçsüzlüğümün, beni koruduğunu düşündüğüm korkunun esiri değildim. Fırtınalı da olsa güneşli de olsa hayatı tüm güzellikleriyle kucaklıyordum artık. Kısacası, artık yaşıyordum.

BU SEFER KEŞKE DEĞİL İYİ Kİ

Ceren Bozgeyik

Sizin için bağ nedir? Hangi insanlar gelir mesela aklınıza?

Hayatınızda hiç tanımasaydım yarım kalırdım dediğiniz insanlar, bu kitabı okumasaydım hayata bu gözle bakamazdım dediğiniz kitaplar, şu şarkıyı hiç dinlemeseydim bir sanatın varlığından bihaber yaşardım dediğiniz şarkılar, falan anıyı hiç yaşamazdım şimdiki ben, ben olamazdım dediğiniz anılarınız illaki olmuştur. İşte ben tam olarak bunlara bağlıyım hayatıma girdiklerinde benden sahibi olmadıkları duyguları çalan insanlar için pişmanlık duymuyorum çünkü onlar olmasaydı onlardan sonra hayatıma giren çalıntı duyguların yerini kendi duygularıyla ve varlığıyla doldurmaya çalışan insanlar da olmazdı.

Beni hayal kırıklığına uğratan insanları bir süre de olsa unutabilmek için rastgele başıboş bir çocuk gibi şarkıların arasında bir labirentte dolaşmışçasına dolaşmazdım duygularımı kendim bile anlayamazken birden bire aynaya bakıyormuşum gibi hissettiren sözlere sahip şarkıları da bulamazdım.

İşte bu yüzden bana iyi-kötü fark etmeksizin bir şeyler katan insanlara bağlıyım ve bana beni gösterdikleri için onlara minnettarım.

bilgide öncü, ahlakta öncü...

CEP SAATI | GÜLER KEŞKÜŞ

Dursun bütün saatler
Örselenmiş yelkovan küskün bana
Kahrını çekiyorum bozuk akrebin
Dursun bütün saatler

Yaşarken de ölünür
Yağmurda da yanar insan
Ferdadaysa mutluluk
Zemini delercesine aksın zaman

Aylar renkleri gibi solar
Biz begonvil güzündeyiz
Ağaç gölgesi gibi tebessüm
Biz lavanta hüznündeyiz

Dünler birikmiş zihin dağarcığımızı
Eteklerinde yaprak dolu
Uzun bir merdivendir hayat
Ömür dediğin kaç zamandır?

Karanlık korkutmasın seni
Bak gece yağıyor!
Beni o yağmura geri götür
Hüzünle yıkansın sokaklar
Derdimi seninle uyutayım

Kaç takvim eskitiriz bilmem
İpek zarflar gömdüm yastığıma
Zaman, sevdanın sarrafı
Varsın kalmasın derman
Saklayacağım tüm mısraları

Mevsimlerden bir deli sonbahar
Gönülden gözüme birkaç damla
Pervazdan düşüme kuşlar
Sahi
Ne düşer bu delilikten payıma

Bir insan neden yazı yazar? Bu soru bir çok şairin ve düşünürün yazılarına ve fikir dünyalarına konu olmuştur. Buna yanıt olarak bazıları, içindeki-leri yazarak anlatabildiği için olduğunu. Bazıları da yazmanın her insan için yemek yemek, su içmek gibi doğal bir ihtiyaç olduğunu söylemişlerdir.

İyi de insan neden buna devam eder? Bir kere yazdı iki kere, yazdı bitmedi mi? İçindeki mi dökemedi yoksa tatmin mi olmuyor? Ya da birine bir şey mi göstermek çabasında? Ya da sürekli kayıt edilmesi gereken olaylar mı yaşıyor? Belki de hiçbir sebebe yok.

Sebebi olsun veya olmasın insan bir kere başladı mı yazı yazmaya bırakmıyor, istese de istemese de. Aslında bu güzel bir şey gibi gözükse de yazı yazmanın da bir bağımlılık olduğunu söyleyebiliriz. Yazı yazmak her şeyden tüm dünyadan bağımsızdır. Bundan dolayı yazar kişi yazı yazma eyleminde ki duyduğu özgürlük ve güven duygusunu hayatı boyunca böylesine tatmadığı gibi aynı zamanda da kaybetmek istemediği için yazmaya devam eder.

Belki de en kolay bulaşan bağımlılıklardan bile daha kolay edinilen bir bağımlılıktır bu ama gelin görün ki bir o kadar da güzeldir. Yazı yazmak mutlak özgürlüğü gerçekleştirebildiğiniz belki de tek alandır. Her şeyi istediğiniz gibi yönetebilme, istediğiniz gibi oluşturma imkanını size sunan şeydir yazı yazmak. Hayal etmek ve yazmak.

Bu işe bağımlı olmak adeta bir ayrıcalık. Zaten yazı yazmanın tadına vardığınız zaman, yazı yazmak sizin için sanki bir duyu organı oluyor. Bu yüzden de elinizden, gözünüzden, kulağımızdan vazgeçemediğimiz gibi yazı yazmaktan da vazgeçemiyoruz.

Qizim: Said Ruzgark MUSTU

